

kin totuuden periaatteen, jonkin Herran viisauden osoituksen, josta on hyötyä kulkiessamme tietämme kohti täydellisyyttä. Olemme täällä sitä varten, että tekisimme Isän tahdon niin kuin se tapahtuu taivaassa, toteuttaisimme vanhurskautta maan päällä, voittaisimme jumalattomuuden, kohoaisimme vikojemme yläpuolelle ja siten tulisimme Herran pyhiksi ja palvelijoiksi maan päällä.

Opin varhain elämässä rakastamaan ja olemaan tuomitsematta muita, pyrkien aina itse voittamaan omat vikani. Silloin opin myös, joutuessani luopumaan käsipallostasta, ymmärtämään muiden kappailua pitkäaikaisten tapojen hylkäämiseksi.

Aivan kuten Junien paha tapa vähensi jonkin verran sen arvoa, samoin säädyttömät vaatteet, jotka saattavat vaikuttaa vähäpätöiseltä asialta, voivat ottaa jotakin pois kirkkomme nuorista naisista tai nuorista miehistä. Ne yksinkertaisesti tekevät vaikeammaksi pitää ne iankaikkiset periaatteet, joita meidän kaikkien on noudatettava, jos haluamme palata taivaallisen Isämme kasvojen eteen.

Esitän teille todistukseni. Minä tiedän, että Jumala elää. Tiedän, että Jeesus Kristus on Isän Ainosynnytyinen lihassa. Uskon täydellisesti profeetta Joseph Smithin ja hänen seuraajiensa tehtävään.

Minä tiedän, että meillä on Jeesuksen Kristuksen iankaikkisen evankeliumin totuus, niin totta kuin tiedän eläväni. Jollen sitä tietäisi, en haluaisi olla tällä paikalla enkä olla missään tekemisissä tämän työn kanssa. Mutta minä tiedän sen ruumiini jokaisella säikeellä. Jumala on ilmoittanut sen minulle. Rukoilen nöyrästi, että Herra siunaisi meitä kaikkia. ○

Lähetysjohtajan sanoma

Kuka joutuu sen johdosta katumaan

Tässä eräänä päivänä muuan veli, joka oli joutunut luopioitten aivo-pesemäksi, kirjoitti vihaa uhkuvan kirjeen. Minä en ryhtynyt mihinkään toimenpiteisiin. Tunnen hyvin tuon veljen ja tiesin, että jos olisin menettelyt hänen pyyntönsä mukaisesti, hän olisi joutunut katumaan pyyntönsä seurauksia lopun iankaikkisuutta. Älkää koskaan joutuko suunniltanne ja toimiko hetken mielijohteesta. Pyhät, jotka menettelevät näin lapsellisella tavalla, paljastavat kypsymättömyytensä. Minun sallittaneen kertoa eräs tosikertomus asian valaisemiseksi. Eräs metsästäjä ja hänen vaimonsa asuivat Alaskan metsissä. Heillä oli kaksivuotias poika. Eräänä päivänä äiti sairastui ja kuoli. Metsästäjällä ei ollut muuta mahdollisuutta kuin jättää pieni poikansa uskollisen koiran hoiviin. Eräänä päivänä isän ollessa metsällä ansojaan kokemassa, puhkesi valtaisa lumimyrsky. Myrsky oli niin raivoisa, että hänen oli pakko hakeutua turvaan onttoon puunrunkoon henkensä pelastamiseksi. Aamun sarastaessa hän riensi majalleen. Sinne saapuessaan hän huomasi, että majan ovi oli auki ja että hänen koiransa, joka pälyi omistajaansa nurkasta, oli yltä päältä veren peitossa. Isän otsalle kohosi kylmä hiki. Koira oli ilmeisesti villiintynyt ja surmannut lapsen. Mies sieppasi kirveen ja tuossa tuokiassa hän iski sen luotettavan ystävänsä, koiran, kalloon. Toivottomana hän tutki tapahtumapaikkaa ja majan sisustuksen kaameita rippettä. Särkyneet ja kumollaan olevat huonekalut kertoivat taistelusta, jota oli käyty vain tuntia aikaisemmin. Vuoteen alta kuului heikkoa itkua. Jälleen miehen otsalle kohosi kylmä hiki. Sängyn alta mies löysi poikansa terveenä ja vahingoittumattomana. Mies syleili poikaansa hetken aikaa ja ryhtyi sitten ottamaan selvää, mistä koiran turkissa ollut veri oli kotoisin. Eikä vastauk-

sen löytyminen kestänyt kauankaan. Surullinen tapahtumasarja selkeni. Toisessa päässä huonetta, nurkassa makasi ongelman vastaus — kuollut susi, jonka suusta näkyivät suuret raateluhampaat, joiden tarkoituksena oli iskeä uskollisen koiran pelastaman pikkupojan ruumiiseen. Jos mies olisi malttanut mielensä, hän olisi voinut pitää itsellään sekä pikkupoikansa että sankarillisen koiransa. Syvä katumus täytti hänen sydämensä ilon sijasta. Satunnainen todistusaineisto on joskus mitä julminta. Niinpä sanon tälle rakkaalle ystävälleni: "Ainakin nyt tällä hetkellä haluan jättää kirjeesi huomiotta, jotta sinulla olisi mahdollisuus ajatella hieman pitempään. Minun ei pitäisi sanoa 'ajatella', vaan 'rukoilla'."

Veljet ja sisaret, älkää salliko vihan sokaista teitä, niin ettette voi nähdä totuutta. Punnitkaa asioita tarkkaan, ennen kuin ryhdytte mihinkään toimenpiteisiin. Kun verenvapainenne nousee, laskekaa kymmeneen. "Hallitse sä tunteitasi" on ehkä paras neuvo, jonka minä voin tällaisessa tapauksessa antaa. Ajatelkaa ennen toimenpiteisiin ryhtymistänne. Älkää unohtako, että totuus on hyvin usein tarua ihmeellisempi. Jos teko on tehty, kuka joutuu sen johdosta katumaan?

Kirkkomme esittäytyi messuilla

Oulun seurakunta järjesti heinäkuun 3.-7. päivinä pidetyille Pohjois-Suomen messuille kirkkoamme esittelevän näyttelyn. Oulun seurakuntalaiset ja lähetyssaarnaajat olivat tehneet paljon työtä näyttelyn onnistumiseksi ja tulos olikin sen mukainen; kaunis ja tyylikäs. Muutamia seikkoja mainittakoon kuvaamaan seurakuntalaisten ahkeruutta ja sisua: kukat näyttelyyn tuotiin Helsingistä asti. Hakijat ajoivat koko yön ehtiäkseen ajoissa Ouluun. Näyttelyrakennuksen muovimatossa oli solmimista, yhteensä 5,4 milj. solmua mahtui 36 m² kokoiseen mattoon, jota solmittiin neljä viikkoa. Apua saatiin jopa Amerikasta saakka, lähetyssaarnajien vanhemmat lahjoittivat 1000 mk näyttelyn kustannuksia peittämään.

Näyttelyssä kävi tuhansia ihmisiä tutustumassa julisteisiin, jotka kertoivat tosi kirkon tunnusmerkeistä, ja keskustelemassa lähetyssaarnajien kanssa. Niinpä myytiin 253 Mormonin Kirjaa ja 24 lahjoitettiin. Lehtisiä jaettiin yhteensä 7000 kappaletta. Messurakennuksessa näytettiin lisäksi filmit ihmisen onnen etsintä kahdesti päivässä ja Kolmen silminäkijän todistus kerran päivässä. Näytöksissä kävi yhteensä n. 3000 katsojaa.

Kahdeksi viikoksi kutsuttuja lähetyssaarnaajaisaria oli esittelemässä näyttelyssä

Aitausta maalattiin yhteisvoimin pienimpiä myöten

Vanhin Crane esittelemässä kirkkoa

Kuvassa vasemmalta: Vanhin Kern, sisar Hiltunen ja sisar Hannula

NVK: n vaellusretki Keski-Suomessa 4.-7. 8. 1971

Seitsemän tyttöä koetteli voimiaan tarpeessaan noin 30 km jalan.

- seitsemän tyttöä oppi kestäämään hellettä ja sadetta jopa pitämään siitä,
- seitsemän tyttöä oppi arvostamaan yhteishenkeä,
- seitsemän tyttöä tunsivat voimiensa ja henkensä kasvavan.

Nuo seitsemän tyttöä palasivat takaisin onnellisina todistamaan sydämessään: Herra haluaa Silionin sisarten tulevan toimeen vaikeissakin olosuhteissa.

Kauniina keskiviikkopäivänä 4. 8. 71, seitsemän nuorta tyttöä kiikutettiin Nyrölän puolelle, sieltä alkoi taivaltaminen. Tuntematon oli tulevaisuus, sieltä hymy paistoi jokaisen kasvoilta. Nälän yllätettyä meidät söimme vatsamme pullolleen ja huomasi reppujemme keventyneen aika lailla.

Ensimmäiseksi meille tuli pieni vaikeus: emme tieneet, missä olimme. Kaikkein ihmeellisintä kuitenkin oli, että emme koskaan eksyneet; kuin sattumalta löysimme aina perille. Tietysti kompassista ja kartastakin oli paljon apua. Lopulta pääsimme perille ja leiriydyimme niitylle ja jännittävä yö alkoi, kun olimme ensin valelleet itsemme hyttysöljyllä. Monet meistä nukkuivat ensi kerran taivasalla. Aamulla pesimme silmämme aamukasteella ja jatkaessamme matkaa lauloimme retkitangoa. Kävelimme läpi tiheiden

metsien ja soiden, välillä kävimme maalaiskaupoissa jaksaksemme jatkaa matkaa hyvin syöneinä ja virkeinä.

Maistelimme mesimarjoja tien ohessa, juoksimme karkuun vihaisia lehmiä, kunnes pääsimme 11 km käveltyämme Kynnämöisen leirintäalueelle. Saappaat lensivät nopeasti jaloista ja jalkapohjien tutkiminen alkoi, pahemmin ei ollut käynyt kenellekään. Odotellessamme savusaunaan pääsyä kokeilimme, miltä tuntui syödä kaatosateella ulkona. Hyvinhän se kävi, kastike vain kävi lopuksi vähän laimeaksi.

Mahtavassa ukonilmassa ja rankkasateessa oli meille katseltavaa kylliksi paistaes-

samme makkaraa ja viettäessämme iltaa iloisesti.

Perjantai-iltapäivällä lähdimme kohti viimeistä yöpaikkaamme — Marjoniemeä. Vanha pappila oli yöpymispaikkamme. Vietimme siellä tosi antoisan illan. Paistoimme lettuja ja lausuimme runoja, kuuntelimme kalajuttuja ja lauloimme. Vaellusretken viimeisenä aamuna kaikui vanhan pappilan keittiöstä "Vaikk' vaikeuksia matkall' on ...". Oli hlukan haikaa tunnelmaa, sillä eronhetki läheni. Nämä ensimmäiset suomalaiset NVK:n vaeltajatytöt saapuivat perille pirteinä ja onnellisina.

Vaellusretkeläiset

Heinäkuun 5. päivänä esitettiin TV 1:ssä ohjelma "Kehitys vai luominen", jossa kirkollamme oli edustaja mukana. Kuvassa vasemmalta Olavi Rouhe, Suomen Adventtikirkko, Anto Leikola, biologi, Kauko Saarentaus, keskustelun puheenjohtaja, Pertti Felin, MAP-kirkko ja Risto Tuomikoski, biologian professori Helsingin Yliopistosta.

Lähetyksen toimitusjohtajaksi kutsuttiin heinäkuussa veli Aimo Kärki Keravan seurakunnasta. Hänet erotettiin tehtävänsä 1. 8. 71.

Helsingin piirin juhannuskuulumisia

Ensimmäistä kertaa Suomen lähetyskentän historiassa järjestettiin kussakin piirissä juhannusjuhla erityisesti perheille ja 12-13 -vuotiaalle NVK:n mehiläistyöille ja partiopojille. Kuten suomalaisen perusuonteeseen kuuluu, kaikkeen uuteen ja ennen kokemattomaan suhtaudutaan etukäteen hyvin sekavin tuntein, hieman pessimistisestikin, niin tälläkin kerralla. Mutta Helsingin piirin pappeusjohtajat olivat päättäneet, että juhla tulee onnistumaan ja ryhtyivät toimeen. He vuokrasivat ihastuttavan Suvipielineen nimisen juhlapaikan Hämeenlinnan lähiympäristöstä ja innostuttivat piirin apujärjestöjen johtajat asiasta, jakoivat heille tehtävät ja kantoivat itse lopullisen vastuun kaikesta, kannustivat ja mainostivat.

Suvipielineen alue tarjosi luonnonystävälle yllinkyllin ihasteltavaa. Mäen päältä majarakennuksen ikkunasta ja pihalta näkyi tyyni lampi, jonka pintaan metsän puut heijastuivat kuin peiliin. Ei kuulunut korviin kaupungin hälinä, vaan lintujen liiverys ja illoisten pyhien äänten sorina. Paikalle oli saapunut yli sata henkilöä linja-autoilla ja omilla autoillaan Hämeenlinnasta, Lahdesta, Hyvinkäältä, Keravalta, Lappeenrannasta ja Helsingistä. Juhannuspäivä oli erityisesti NVK:n ja Alkaisyhdistyksen päivä. Silloin mehi-

läistyöt kokoontuivat äiteineen yhteen tutustuakseen toisiinsa uudella tavalla, tunnistaakseen toinen toisensa lempiasioista: väreistä, kukista, harrastuksista, miellyttävimmistä ominaisuuksista; opetellakseen yhdessä mehiläistyttöjen tunnussävelen Ilon laulun ja oppiakseen arvostamaan toinen toistaan, ei ainoastaan äitinä ja tyttärenä jokapäiväisessä arkielämässä, vaan ennen kaikkea hyvinä toveruksina. Samaa tarkoitusta varten partiopojat mittailivat taitojaan lentopallopelissä ja maastolenkillä isiensä kanssa. Samanaikaisesti NVK:n ohjelman kanssa toisessa paikassa Alkaisyhdistyksen johtajat olivat järjestäneet lapsille leikki- ja laulutunnin, jonka aikana myös eri seurakuntien lapset esiintyivät. Kohokohdaksi tähän lastenjuhlaan tuli Hyvinkään ja Pohjois-Helsingin partiopojien ja mehiläistyttöjen esittämä satunäytelmä "Sadun lintu".

Oli lapsilla ihmettelemistä kerrakseen, kun huoneen nurkkaan yhtäkkiä oli kasvanut satumetsä, jossa peikot suunnittelivat Satumaan prinsessan sinisen satulinna ryöstämistä. Jännitys kohosi huippuunsa, kun rohkea paimenpoika Oiva astui esiin ja peikon satuverkolla vangitsi peikkopojan. Niinkuin sadussa aina käy, pian olivat myös itse Satumaan kuningas, kuningatar ja prinsessa paikalla. Moni lapsi huokaisi helpotuksesta, kun satulinna pelastettiin ja hyvyys voitti sitenkin. Ja mikä kaikkein parhainta, hyvyden sanoma meni myös peikkojen luoliin. — Sadun tunnelman kruunasivat ja säilyttivät aivan oikeat satuhatut, jotka Alkaisyhdistyksen johtajat olivat valmistaneet ja jakoivat jokaiselle lapselle satunäytelmän päätyttyä.

Apuyhdistyksen sisarten tarjoaman maittavan aterian jälkeen mehiläistyöt kokoontuivat omaan soppeensa. Heidän vieranaan oli sisar Eeva Ambler, jolle tytöt esittivät kysymyksiä aiheesta "Millaista oli silloin, kun sinä olit meidän ikäisemme?". Meistä oli hauskaa kuulla "vanhoista ajoista", muodista, elintavoista, ajattelutavoista ym. Suurta hilpeyttä ja ihastusta herätti ajatus ylimääräisestä makeistötteröstä, jonka oli ennen saanut kaupan päällisiksi muiden ostosten mukana, sekä hämmästystä se, että sisar Ambler oli nähnyt ensimmäisen auton vasta 15. ikävuotensa jälkeen.

Nuoret olivat valmistautuneet juhannusjuhlaan myös hengellisillä tiedoilla ja niitä punnittiin partiopojien ja mehiläistyttöjen välisessä tietokilpailussa, jonka

aiheena oli Jaakobin kirje. Tulos oli kunnias, aivan niin kuin tuleekin olla, että pappeus johti näissä asioissa. Partiopojat voittivat tietokilpailun ja mehiläistyöt seurasivat hyvänä kakkosena perässä.

Juhannus ei olisi mikään juhannus ilman juhannussaunaa ja virkistävää uimista. Monet heittivät "talviturkkinsa" Suvipielineen lammen veteen ja lystiä oli.

Kun päivä alkoi painua iltaa kohden ja kaikkein nuorimmat olivat jo asettuneet levolle, niin vielä halusimme ilanvietossamme nauttia juhannusillasta. Tuli verestetyksi muistiin kunnan vanhat suomalaiset kansanlaulut, kuten "Anttila nyt ampaisee ylös vuoteeltaan". Laulujen lomassa Anne Saarinen Lahdesta loi juhannuskarkeloiden tunnelman harmonikan soitollaan ja Hyvinkään NVK:laiset ilahduttivat meitä reippaalla cowboytanssillaan, jonka he olivat itse suunnitelleet. Menimme pä hiukan piirileikkiäkin vanhaan suomalaiseen tyyliin.

Sunnuntaiaamuna kokoontuessamme kaikki taas yhteen aamurukoukseen aloittamaan sapatin päivää ja laulaessamme "Tuhanten rantain partahilla", niin varmasti jokainen siinä koivun ja kukkasin koristetussa huoneessa tunsu rauhaa ja kiitollisuutta. Puhujat lausuvat julki nämä yhteiset ajatukset. Niin piirin johtokunnan jäsenet kuin piirin apujärjestöjen johtajat kukin vuorollaan jollakin tavoin toivat esiin luontoa ja Jumalan viisautta ja suuruutta.

Illalla palattuamme kukin omiin seurakuntiimme sakramenttikokoukseen meillä oli tunne, että olimme viettäneet hyvän juhannuksen. Vaikka ilmakaan ei ollut koko ajan ollut kovin suosiollinen, sillä ukkoskuurot moneenkin kertaan ajoivat meidät sisälle majarakennukseen ja jouduimme soveltamaan ohjelmiamme tilanteen mukaan, niin kuitenkin hyvä yhteishenki vallitsi koko juhlan ajan alusta loppuun asti.

Ensi vuonna olemme jo kokeneempia ja viisaampia juhannusjuhlan järjestelyssä, eikä enää tunneta epäilyä sen onnistumisesta, joten voimme jo nyt sanoa: Tervetuloa mukaan ja tapaamiin ensi vuonna!

Helsingin piirin puolesta
Anneli Hämäläinen
piirin NNVK:n johtaja

Oheisen artikkelin kirjoittaja oli myös kirjoittanut heinäkuun Valkeuden artikkelin "Jumala elää", josta hänen nimensä oli jostain syystä jäänyt pois.